

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

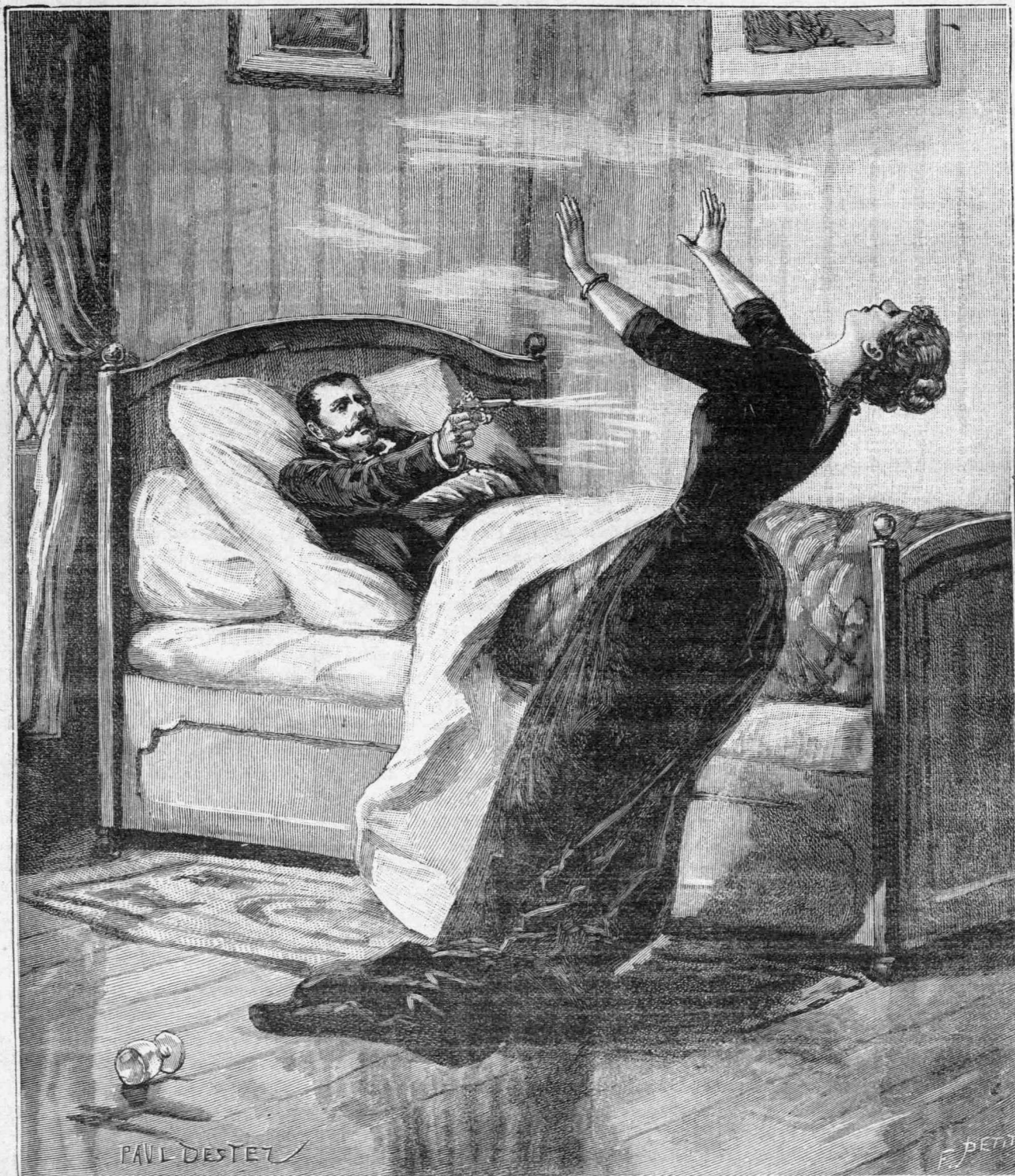
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 λίας εἰς Ἀθήνας καὶ ἐκτὸς ἡμερονομίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
 φρασίς *Κ, (συνέχεια).—Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
 Ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀγγ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—
 ΖΗΛΟΥΠΙΑ, ἰταλικὸν διήγημα, (τέλος).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 προληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

PAUL DESTET

F. DESTET

Ἡ σφαῖρα τῆς διεπέρασας τοῦ στήθος. (Σελίς 11).

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρτίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεραποῦλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διεύθυνσεως τῆς Ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παράσωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Α' Τόμον (β' περιόδου) τῆς Ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς του τιμῆς οὕσης δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνες, Ἱστορικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλολογικαί καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνειργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέρου τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

Ο Ι Τ Ρ Ε Μ Ο Ρ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Τὸ δωμάτιον, ἔνθα διεδραματιζέτο ἡ θλιβερὰ αὐτὴ σκηνή, ἦτο σχεδὸν γυμνόν.

Αἱ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς ἦσαν ἐκ βελουχίου ἐλάτης, ὡς ἐπίσης τὸ σκινίδωμα τοῦ ἐδάφους.

Ὀλίγα πενιχρὰ ἐπιπλα μόνον ἐκόσμων αὐτὰ, καὶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐσταυρωμένος ἐκ δέρματος ἐπὶ μαύρου ξυλίνου σταυροῦ κρεμάμενος, ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀνοιχτὸν χροῶμα τοῦ τοίχου.

Οἱ Σουβραὶ ἦσαν εὐσεβεῖς.

Ἐνόμιζε τις ὅτι εὐρίσκητο ἐντὸς κελίου μοναχοῦ.

Ἡ πριγκιπέσσα ἴστατο ὀρθὰ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

Ἡ λευκότης τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ τραχήλου τῆς ἔλαμπεν ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ δωματίου ἐκείνου, τοῦ φωτιζομένου ὑπὸ ἐνὸς μόνου κηρίου.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἦτο εἰς ἄκρον καταβεβλημένος.

Ὁ ἐξάδελφός του ἔρριψε περὶ αὐτὸν βλέμμα ἐπιθανάτιον καὶ παρετήρησε τὴν Βάνδαν, ἥτις πριέμενεν ἵνα ἴδῃ ἂν ἡ χρῆσις τῆς διανοίας του ἐπανήρχετο.

Τότε ἐνεθυμήθη πάντα καὶ τὸ πᾶν ἠνώνησε.

— Μὲ βλέπεις καὶ μὲ ἀκούεις, Ὀλιβιέρε; εἶπεν αὐτῇ.

Ἐκεῖνος ἐψιθύρισε δι' ἀσθενεστάτης φωνῆς :

— Ναί.

— Μετὰ μίαν στιγμὴν θ' ἀποθάνης, ἐπανάλαβεν ἡ Βάνδα κύπτουσα ἄνωθεν αὐτοῦ. Οἱ ἄλλοι ζητοῦν νὰ σὲ ἀπατήσωσι, διότι βεβαίως δὲν σὲ μισοῦν ἀκούοντως, ἀφοῦ ἐπέτρεψαν νὰ τοῖς διαφύγῃς. Ἐγὼ θὰ σοὶ ἐνέπηγον τὸ ἐγχειρίδιον διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς ἐν μέσῃ ὁδῷ μᾶλλον παρὰ νὰ σὲ ἀφήσω ζῶντα.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε καὶ προσεπάθησε νὰ στραφῇ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους.

Ἄλλ' ἐκείνη τὸν ἐκράτησε καὶ ἐξηκολούθησε :

— Μὲ κατέστρεψες διὰ τοῦ κατηραμένου ἔρωτός σου. Ἄγνοῶ τί μὲ ὤθησε νὰ σ' ἀγαπήσω, διότι εἶσαι σκεπτικιστῆς καὶ ἄνευ νόμου, ἀξιωμαστὸς μάλιστα διὰ τὰς ἀτιμίας καὶ τὰ ψεῦδη σου, ἀλλ' ἡμῶν ἄφρων ὡς εἰ κατέπιον φίλτρον τι. Μεταξὺ τῶσων ἀνδρῶν, μόνος σὺ ἐπροξέεις παλμοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Οἱ ἄλλοι δι' ἐμὲ δὲν ὑπῆρχον. Ὑπετάγην ὡς δούλη εἰς τὰς θελήσεις σου· ἐὰν μὲ διέταττες νὰ κτυπήσω τὴν μητέρα μου ἤθελον ὑπακούσει. Εἶνε παράδοξον τοῦτο· ἀλήθεια; καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀληθές. Πρὶν σὲ γνωρίσω ὁ βίος μου ἔρρεε λαμπρὸς καὶ εὐδαίμων. Δὲν ἠγάπων τὸν πρίγκηπα, ἀλλὰ τὸν ἐξετίμων. Μὲ εἶχε πληρώσει εὐεργεσιῶν. Εἰς αὐτὸν ὤφειλα τὰ πάντα, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν, διότι ἄνευ αὐτοῦ ἐν μόνον μέσον μοι ἔμενεν ὅπως ἀποφύγω νὰ πωλήσω τὸ σῶμά μου, ἐν ἐσχάτῃ ταπεινώσει, νὰ ριθῶ εἰς τὸν ποταμὸν ἢ νὰ συντρίψω τὴν κεφαλὴν μου μόνη. Καὶ τὸν ἐφόνευσα χάριν σου, διὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ νὰ μὴ σ' ἐγκαταλείψω ποτέ.

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆκε κραυγὴν παραπύου καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐζήτει ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἔκαε τὸν λάφυγγά του.

— Φαρμακεῦτρα! ἐψιθύρισεν.

— Ὁρθῶς λέγεις. Φαρμακεῦτρα! Τὸ δηλητήριον, τὸ ὅποιον διατρέχει εἰς τὰς φλέβας σου, ἐκτελεῖ τὸ ἔργον του. Αὐτὸ θὰ σὲ ρίψῃ εἰς τὸν λάκκον, εἰς δὲν ἐρρίφθη ὁ πρίγκηψ, ὁ σύζυγος καὶ εὐεργέτης μου,

ὅπως καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ γλυκεῖα, ἡ τόσο ἀθῶα καὶ τόσο ἀγγελικὴ ἐν τῇ ἀγαθότητί της, τὴν ὅποιαν ἐφόνευσα ἐπίσης κατὰ διαταγὴν σου. Ἐγνωρίζεις ποῖον ὄπλον ἐκράτουν εἰς χεῖρας! καθὼς καὶ τὴν ἀδυναμίαν τὴν παραφορὰν μου, τὴν ὅποιαν μοὶ ἐνέπνεες μὲ τὸν ψευδῆ καὶ ἀποτρόπαιον ἔρωτά σου!

» Εἶχες ἀνάγκην τῆς ἐλευθερίας σου καὶ μετεχειρίσθης ἐμέ, ὅπως θραύσης τὰ δεσμά σου διὰ τῶν χειρῶν μου. Σοὶ ἀπέδωσα τὴν ἐλευθερίαν ὅπως μὲ ἀπατήσης. Ἦσο τῇ ἀληθείᾳ πολὺ αὐθάδης! Ἐπίστευες λοιπὸν ὅτι ἤθελον σὲ ἀφίσει ἀτιμώρητον; Ἄλλοι σὲ καταδιώκουν μανιώδεις, διότι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των, ὑπῆρχεν εἰς δολοφόνος καὶ ὅπως ἐκδικηθῶσι τὸν θάνατον ἐνὸς ἀγγέλου· ἀλλὰ τὸ μῖσός των δὲν συγκρίνεται πρὸς τὸ ἰδικόν μου καὶ ἐπερίμενα ἀγρυπνος. Τυφλὸς καὶ μωρὸς ὁ ἀνὴρ, ὅστις πιστεύει, ὅτι γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἐν τῷ ἔρωτι αὐτῆς καὶ καταφρονηθεῖσα δι' ἄλλην ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ, χάριν τοῦ ὁποίου ἀπωλέσθη καὶ ἠτιμώσθη, θὰ καταπῆ τὴν προσβολὴν καὶ δὲν θὰ κτυπήσῃ.

» Ἐγὼ θὰ ἐθυσίαζα τὸ πᾶν ὅπως ἐκδικηθῶ, περιουσίαν, τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη. Ἄ! ἠγάπας τὴν χωρικὴν ἐκείνην, ἐνῶ ἐγὼ διέπραττον ἐγκλήματα πρὸς χάριν σου! Ἄ! ἤθελες νὰ τὴν νυμφευθῆς καὶ τῇ ὑπέσχεσο τὸ ὄνομά σου, ὡς τὸ ὑπέσχεσο καὶ εἰς ἐμέ! Μεταξὺ τῆς πριγκιπέσσης Καβάλι, τῆς Ἰσῆς πρὸς τοὺς Βοργίας καὶ τοὺς Βολόνας, καὶ ἀπλῆς κόρης, χωρὶς ὄνομα καὶ κοινωνικὴν θέσιν, ἐξέλεξας τὴν τελευταίαν, καὶ ἐνόμιζες ὅτι θὰ τὸ ὑπέφερον καὶ θ' ἀπεσυρόμην εἰς τὰ βάθη τῆς Πολωνίας, ὅπως κρῦψω τὸ αἷσχος μου καὶ κλαύσω τὴν ἐγκατάλειψίν μου, ὡς γυνὴ οὐτιδανὴ καὶ ἀφιλότιμος;

— Διψῶ, ἐτραύλισεν ὁ μαρκήσιος.

— Ἄ, ὑπόφερε ὀλίγον· δὲν θὰ διαρκῆσῃ πολὺ. Μήπως οἱ ἄλλοι δὲν ὑπέφερον ὅπως σὺ; Αἱ στιγμαὶ σου εἶναι μεμετρημένα. Καὶ δὲν θὰ ἐπανίδης πλέον τὴν μαρκησίαν αὐτὴν τῆς ἐκλογῆς σου, αὐτὴν τὴν Σολάνζην, ἥτις οὐδέποτε σὲ ἠγάπησεν, ἥτις σὲ μισεῖ καὶ ἀγαπᾷ ἄλλον. Καὶ αὐτὴ ἐπίσης θ' ἀνακτῆσῃ καὶ θὰ χαρῆ τὴν ἐλευθερίαν, ἥτις θὰ τῇ ἀποδοθῇ παρ' ἐμοῦ, παρ' ἐμαῦ πάντοτε!

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐταράχθη ὑπὸ σπασμοῦ.

— Ὑδωρ δόσατέ μου, χάριν οἴκτου, παρεκάλει.

Ἡ πριγκιπέσσα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ὄμους καὶ στραφεῖσα ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ δωματίῳ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δι' ἀπέλπιστος προσπαθείας ὁ μαρκήσιος ἐβύθησε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ, ὃν ἔφερον εἰσέτι.

Ὅταν ἡ πριγκιπέσσα ἐπέστρεψε παρὰ τῷ θνήσκοντι κρατοῦσα ποτήριον ὕδατος, ὁ βραχίον τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἡ φρίσσουσα καὶ πυρέσσουσα χεὶρ του ἐκράτει ἀντικειμένον τι, τοῦ ὁποίου τὸ χροῶμα συνεχέετο μὲ

τὸ τεφρόχρουν χρώμα τῶν καλυμμάτων τῆς κλίνης.

Ἐκείνη ἔκυψεν ἐπ' αὐτοῦ καρδοκοῦσα τὴν τελευταίαν στιγμὴν τοῦ καὶ οἰοῖται θέλουσα νὰ περισυλλέξῃ τὴν ὑστάτην πνοήν του.

Τὸ δηλητήριο ἔφερε τὰ αποτελέσματά του, πρὸς στιγμὴν ἀποσοθηθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιδότου.

Ὁ μαρκήσιος ἐφαίνετο ὡς μεθῦαν ὑπὸ ὀπίου, καὶ ὑπνώτων, ὡς οἱ λαμβάνοντες χλωροφόριον.

Καὶ ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ διὰ τελευταίαν φοράν, διὰ τῶν ὑελωδῶν ὀφθαλμῶν του, τὸν καλλιτεχνικὸν τράχηλον τῆς ἐρωμένης του, λευκὸν καὶ εὐκίνητον ὡς τὸν λαιμὸν τοῦ κύκνου, καὶ τὰ πορφύρα χεῖλη, ἅτινα τσακίς τῷ ἐμειδίαν ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ ἔρωτος, ὅστις κατεκυρίευσεν τὴν ψυχὴν της.

Ἡ Βάνδα ἐπλησίασε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του.

— Πίε λοιπόν, τῷ εἶπε, ρίπτουσα τελευταῖον καὶ μισητὸν σαρκασμὸν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωνίᾳ του. Ἄν καὶ εἶναι πολὺ ὀλίγον διὰ τὴν φλόγα, ἥτις σὲ κατατρώγει, καὶ χαίρει.

Ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θνήσκοντος ἐξέπεμψε τελευταίαν ἀναλαμπήν, ὁμοίαν πρὸς τὸν τελευταῖον σπινθήρα ἀνθρακὸς μεταβληθέντος εἰς τέφραν.

Ἡ Βάνδα ἔσχεν οἰοῖται συναίσθησιν κινήσῃ τινὸς καὶ ὀπισθοδρόμησεν ἀποτόμως.

Εἶδε τὸ θῦμά της ὑψοῦν τὴν χεῖρα, καὶ ἐγειρόμενον διὰ τελευταίου ἀγῶνος καὶ τῆς ὀλίγης ἔτι ζωῆς, ἥτις τῷ ἀπέμενεν.

Συγχρόνως ἤκουσε ξηρὸν τινα ἤχον.

Εἶτα τὸν κρότον πυροβολισμοῦ. Καὶ πάντα ταῦτα συνέβησαν ἐντὸς δευτερολέπτου, ταχέως ὡς ἀστραπή.

Ὅταν ὁ φὸν Γκέμπεν καὶ ὁ Ἰωσήφ τρομάξαντες ὤρμησαν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀφῆκαν φωνὴν τρόμου.

Κτυπηθεῖσα ὑπὸ σφαίρας, ἥτις τῆς διέπερασε τὸ στήθος, ἡ Πολωνὶς ἔκειτο ὑπτία ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ μαρκήσιος ἔρεγγεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ταρασσόμενος ὑπὸ σπασμοῦ ἀγωνιώσεως ψυχῆς καὶ ἀποσπασμένης ἐκ τοῦ περιβλήματος τοῦ προωρισμένου διὰ τὴν φθοράν.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ, ἐξηντλημένος ὑπὸ τῆς ἀπωλείας τοῦ αἵματος, ὅπερ ἔρρεεν ἐκ τῆς πληγῆς του ἔκειτο ἄψυχος τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστηριγμένην ἐπὶ τινος τραπέζης.

Ἡ Βάνδα οὕτε τὸν καιρὸν νὰ παραπονεθῆ ἔσχεν.

Καὶ θὰ ἐξέπνευε συγχρόνως μὲ τὰ τοῦ συνενόχου της.

Ἡ οὐρανία Δικαιοσύνη ἐτιμῶρει τὸν ἕνα διὰ τοῦ ἑτέρου.

Ἐν τούτοις ἡ Βάνδα ἀνέπνευεν εἰσέτι.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἐκράτει μὲ τοὺς συνεσφιγμένους δακτύλους του τὸ ὄπλον, ὅπερ ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν αἱματηρὰν ἐκτέλεσιν.

Ἦτο πιστόλιον μονόκανον φιλοκάλως

τεχνουργημένον, καὶ περιβεβλημένον χρυσῷ, ἐπὶ τῆς ἀκτιρίδος τοῦ ὀπίου ἀνεγινώσκετο τὸ ὄνομα τοῦ διασήμου ὀπλοποιοῦ Λέοντος Ἀρδί εἰς Μιλάνον.

Ἡ πριγκιπέσσα τὸ εἶχε δωρήσει αὐτῷ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπαισιῶν ἐρώτων των.

Ὅταν ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, ἡμίσειαν μετὰ ταῦτα ὦραν, εὗρέθη εἰς ἕτερον τοῦ ξενῶνος δωμάτιον, ὅμοιον σχεδὸν πρὸς ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἐξετελέσθη πρὸ μικροῦ ἢ τελευταία πράξις τοῦ δράματος.

Ὁ πιστὸς αὐτῷ Λαβριζὲ ἠγρύπνει παρ' αὐτῷ, περιποιούμενος τὰς πληγὰς του διὰ τῆς ἀρχαίας τοῦ κυναγωγοῦ πείρας, ὡς ἐθισμένου εἰς τὰ τῆς θήρας συμβάντα, ἅτινα εἰσιν ἐνίοτε σπουδαῖα εἰς τὰ δάση τοῦ Μορβάν.

— Δὲν εἶναι τίποτε, κύριέ μου, ἔλεγεν, ἕνα μικρὸ γκριτζάνισμα εἰς τὸ κρέας, μίαν τρυπίτσα ἕνα μὲ τὸ δάκτυλό μου. Τὸ κόκαλο δὲν ἐπειράχθη· δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ χειροῦργο· αὐτὰ τὰ ζεύρομε.

Ὅ,τι ὁ ἀγαθὸς Λαβριζὲ ἐγνώριζε καλῶς, ἦτο νὰ ράπτῃ τοὺς κύνας του ὅταν τὰ γενναῖα ζῶα ἐπληγῶνοντο παλαιόντα μὲ τοὺς ἀγριοχοίρους.

Ὁ κόμης μόνον τὸ πρῶτον μέρος τῆς μεταξὺ τοῦ ἐξαδέλφου του καὶ τῆς Πολωνίδος σκηνῆς ἐγνώριζε, διότι κατόπιν αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλιπον.

Τὸ τραγικὸν τέλος τῆς Βάνδας, δὲν τὸ ἐγνώριζε.

— Καὶ ὁ μαρκήσιος; ἠρώτησεν.

— Ἀπέθανε, κύριε.

— Ἡ πριγκιπέσσα;

— Ζῆ ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Καὶ πράγματι, ἡ γυνὴ, ἥτις ἐνέπνευσε τόσα πάθη, καὶ ἤκουσε κατὰ τὴν διάβασίν της τόσῳ κολακευτικοῦ ψιθυρισμοῦ, ἔκειτο ἐπὶ πενίχρῳ τοῦ ξενῶνος κλίνης, ἀσθμαίνουσα καὶ ἀσφυκτιῶσα ὑπὸ τοῦ ἐξερχομένου αἵματος, ὅπερ τὴν ἔπνιγε.

Παρ' αὐτῇ ὁ φὸν Γκέμπεν, ὁ θαυμαστής της, συντετριμμένος ὑπὸ τοῦ νέου τοῦτου κεραυνοῦ, τὴν χεῖρα τῆς πληγωθείσης κρατῶν ἐν ἀγωνίᾳ ἀδυνατῶ νὰ περιγραφῆ, ἀνέμενε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θ' ἀνέδιδε τὴν τελευταίαν πνοήν της.

Ὁ ἀξιώσιμος Ἰωσήφ, καταβεβλημένος ἐντελῶς, ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα πλοῦτου σὺν τῇ ζωῇ τῆς κυρίας του.

Ἐφαίνετο εἰς ἄκρον ἀπηλπισμένος καὶ πρέπει νὰ εἴπωμεν πρὸς τιμὴν του, ὅτι τὸ συμφέρον δὲν ἦτο ἡ μόνη ἀφορμὴ τῆς θλίψεως του διὰ τὴν καταστροφὴν ἐκείνην.

Ὁ Ἰωσήφ εἰδείκνυεν ἀφοσιώσιν ἀπεριόριστον πρὸς τὴν πριγκιπέσσαν — τὴν ἠγάπα ὡς ὁ κύων ἀγαπᾷ τὴν περιποιούμενην αὐτὸν χεῖρα. Ὡς τόσος ἄλλοι ὑφίστατο καὶ αὐτὸς τὸ θέλημα τῆς ἀλαζῶνος ἐκείνης καλλονῆς, τοῦ λαμπροῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀπεριόριστου νοσημοσύνης, εἰς ἣν οὐδὲν διέφευγε, καὶ ἥτις ἔπρεπε νὰ καταδιωχθῆ ὑπὸ τοῦ πεπρωμένου, ἵνα προσβληθῆ καὶ κτυπηθῆ τόσῳ ἀπροσδοκῆτως.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν συνήλθεν εἰς ἑαυτὴν.

Ἄρκετόν αἷμα, ἐξελθὸν τοῦ στόματός της, ἠλάφρυνε τὸ στήθος της.

Ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πάρχυτα ἢ διάνοιά της ἐνεψυχώθη πρὸς στιγμὴν.

Ἐνεθυμήθη τὰ διατρέξαντα καὶ ἠννόησε τὰ πάντα, ὡς εἰ ἦτο ἐντελῶς ὑγιής.

Ὁ στρατηγός, ἐπὶ νεύματι αὐτῆς, ἐπλησίασεν ἔτι μάλλον παρ' αὐτῆς της.

— Ἐκεῖνος; τὸν ἠρώτησε δι' ἀσθενεστάτης φωνῆς.

— Ἐτελείωσεν.

— Μαζὺ τότε! ἐψιθύρισεν ἐκείνη. Καὶ ἀστραπῇ χαρᾶς διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν της.

Καὶ ἰδοῦσα εἰς γωνίαν τινα τοῦ δωματίου τὴν θυγατέρα τῶν Σερβῶ, γονυπετῆ καὶ προσευχομένην, ἐκάλεσε τὸν Ἰωσήφ δι' ἀκατανόητου σχεδὸν νεύματος, ὅπερ ὅμως ἐκεῖνος ἠννόησεν.

Ὅπως καὶ ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ, ἠθέλησε καὶ αὕτη νὰ καταναλώσῃ τὰς ὀλίγας στιγμάς, αἵτινες τῇ ἔμενον, ὅπως χαράξῃ ὀλίγας γραμμάς.

Οἱ Σερβοὶ ἔλαβον τὴν ὑποσχεθεῖσάν ποσότητα.

Ἐδωκεν εἰς τὸν πιστὸν αὐτῆς Ἰωσήφ ἄρκετὰ καλὸν χρηματικὸν ποσόν, πάντες δὲ οἱ ὑπηρετῆται αὐτῆς ἔλαβον εἰσόδημα ἄρκετόν, ὅπως ζήσωσιν ἀνέτως.

Καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ταφῆ ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου ἐφ' οὗ ἐξέπνευσεν.

Πάντα ταῦτα ἐγράφησαν βραχέως, ἀλλὰ κατὰ τύπους μὴ δυναμένους νὰ προσβληθῶσι.

Καὶ κατόπιν ἐσβέσθη ἡρέμα, χωρὶς νὰ προφέρῃ παράπονον, χωρὶς νὰ τῆς λείψῃ ἢ διακρίνουσα αὐτὴν ἀνδρεία, σχεδὸν μειδιῶσα, μὲ τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο πάντοτε εἰς πᾶσαν πράξιν της.

Ἡ ἐν τῇ ζωῇ ἐπάνοδος αὐτῆς δὲν διήρκεσε πλέον τῶν εἰκοσι λεπτῶν, ἀλλὰ τῇ ἤρκεσεν ὅπως κανόνισεν τοὺς μετὰ τῶν ἀνθρώπων λογαριασμοὺς αὐτῆς.

Καὶ ἀπώλετο οὕτως γυνὴ ἐξαισίας καλλονῆς καὶ ὑπερόχου χαρακτῆρος, ἥς ἔρω ἀνάξιος αὐτῆς κατέστρεψε τὰς ἀρετὰς καὶ διήγειρε τὰ ἄγρια ἐνστικτὰ καὶ τοὺς βανδαλισμοὺς βαρβάρου φυλῆς, ἥς ὁ πολιτισμὸς δὲν ἐξηυγένησεν εἰμὴ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον.

Ἡ θλιβερά αὕτη τραγωδία, ἥτις ἄλλοτε ἤθελεν εἰς ἄκρον ἐξεγείρει τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῷ, παρῆλθεν ἀπαρατήρητος, καθ' ἣν ἐποχὴν ἕκαστος ἠσχολεῖτο εἰς τὰ δεινὰ τῆς πατρίδος τοῦ Γαλλίας, ἅτινα ἦσαν φοβερώτερα τῶν οἰκογενειακῶν δεινῶν.

Αἱ ἐφημερίδες, ὅσαι ἐξηκολούθουν ἐκδιδόμεναι, ἔγραφον μόνον περὶ τῆς πολιτοκρίας τῶν Παρισίων, τῶν μαχῶν, αἵτινες πανταχοῦ συνήπτοντο καὶ τῆς τυραννικῆς καὶ ἐπαχθοῦς ἀπαιτήσεως ἐχθροῦ βαρβάρου, θέλοντος νὰ γυμνώσῃ μέγα ἔθνος τοῦ τελευταίου ὄβολου του, ὁμοίου πρὸς τ' ἀρπακτικὰ ἐκεῖνα ὄρνεα, ἅτινα κατατρώγουσι τὴν ἠττηθεῖσαν λείαν αὐτῶν.

Οἱ Σουβραὶ κατέπνιξαν ὅσον ἠδύναντο

τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον παρήγαγεν ὁ διπλοῦς ἐκεῖνος φόνος.

Ἡ πριγκιπέσσα Βάνδα ὡς μόνους κληρονόμους τῆς ἀφῆκε τοὺς ἀνεψιούς τοῦ συζύγου τῆς, οἵτινες ἔλαβον μετὰ τὸν θάνατόν τῆς τὴν περιουσίαν τοῦ θείου των.

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲ Τανναὶ ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ πάντων τῶν φίλων καὶ γνωρίμων αὐτοῦ.

Ἐκ συμφώνου αἱ δύο οἰκογένειαι ἡγόρασαν εὐρύχωρον γήπεδον ἐπὶ τοῦ ὄροπέδιου ἔνθα ὁ διπλοῦς οὗτος φόνος ἐξετελέσθη.

Κατὰ τὴν ἄνοιξιν ἀνήγειρον ἐπ' αὐτοῦ μνημεῖον, ὅπερ ἐπὶ αἰῶνας διατηρηθήσεται.

Συνίστατο ἐκ δύο στηλῶν, ἐκ μέλανος μαρμάρου, πρὸ τῶν βάθρων τῶν ὁποίων κεῖνται δύο κολοσσαῖοι κάλπαι συντετριμμένοι.

Ἐπὶ τῶν στηλῶν ἀνεγινώσκοντο δύο ὀνόματα :

Βάνδα Μπρακί πριγκιπέσσα Καθάλι καὶ Ὀλιβιέρος δὲ Τανναὶ Κουλάνς.

καὶ ἡ χρονολογία :

7 Δεκεμβρίου 1870.

καὶ κάτωθεν τούτων μόνη ἡ λέξις :

Εἰρήνη !

Ἐκεῖ ἀναπύονται ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, χωριζόμενοι μόνον ἀπὸ τοὺς μαρμαρίνους θηρεοὺς τῶν τάφων των, τὰ δύο ταῦτα ἐκλεκτὰ ὄντα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ πράξωσι τόσας ἀγαθοεργίας, καὶ ἐν τούτοις ἐπροξένησαν τόσας συμφοράς.

Οἱ Σερβοὶ πλουτίσαντες ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος τῶν Σουβραὶ καὶ τοῦ πριγκίπου Πεζάρου Καθάλι, κληρονόμου τῶν τίτλων καὶ τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ θείου του, κατεστάθησαν οἱ φύλακες τῶν δύο ἐκείνων τάφων.

Ὁ διαβάτης, ὅστις διέρχεται τὰς σιωπηλὰς ἐκεῖνας κορυφάς, ἔνθα μόνον αἱ κραυγαὶ τῶν ἀετῶν καὶ ὁ θόρυβος τῶν πηγῶν, αἵτινες χύνουσι τὰ ὕδατά των εἰς τοὺς καταρράκτας, εἰς τὰς ἀβύσσους καὶ τὰς φάραγγας, αἵτινες βαθμηδὸν κατέρχονται μέχρι τῶν πεδιάδων τῆς Ἐλβετίας, ὀλίγας ἑκατοντάδας μέτρων μακρυνόμενος τοῦ ξενῶνος τῶν Σερβῶ, ἀνακαλύπτει τὰς στήλας ταύτας ὑπὸ συστάδα φηγῶν καὶ πευκῶν.

Οὐδὲν ταρασσει τὴν ἡσυχίαν αὐτῶν.

Ἡ ἐπιθυμία τῶν ἰδρυτῶν ἐκεῖ πραγματοποιεῖται.

Οἱ Σερβοὶ σιωπῶσιν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ συμβάντος, οὐ ὑπῆρξαν μάρτυρες, ἢ δὲ ὑπόληψις τῶν δύο ἀριστοκρατικῶν ἐκείνων οἰκογενειῶν δὲν ἐξετέθη, διότι οὐδεὶς ἐν τῷ τόπῳ ἔμαθε τὰ συμβάντα τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτός.

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ, ἀφοῦ ἐνεταφίασεν ἐπιμελῶς τὴν πριγκιπέσσαν καὶ τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναὶ εἰς τὸ κοιμητήριον χωρίου τινός, ἐκεῖ πλησίον εὐρισκομένου, ἐπανήρχετο ἐξηνητημένος ἔτι ἐκ τῆς πληγῆς του εἰς Σιβίαν καὶ ἀνήγγελλεν εἰς τὴν Σολάνζην, ὅπως

καὶ ἡ Καταλίνα, κατὰ τὴν νύκτα τῆς διαρρήξεως τοῦ περιφράγματος τῆς λίμνης, ἀλλ' ἀληθῶς ἤδη :

— Εἶσαι χήρα !

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς.

[Ἔπειτα τὸ τέλος].

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ὁ δὸν Λουδοβίκος συνέλεξε τὰ χρήματα μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἀπαθῶς.

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν, ὁ κόμης εἶπε :

— Παπαῖ, πρέπει νὰ παίξωμεν καὶ τὸ τελευταῖον τὴν ἀντίτισιν (revanche).

— Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην.

— Νομιζῶ ὅτι μετὰξὺ εὐγενῶν ! . . .

— Ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως τὸ παιγνίδιον δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ ! παρετήρησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἀποφύγωμεν πλέον αὐτὸν τὸν κόπον τοῦ παιγνιδίου.

— Θὰ παίξωμεν τὴν ἀντίτισιν, ἐπανελάθεν ὁ κόμης μὴ προσέχων εἰς δικαιολογήσεις.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος, θέλω νὰ ἦμαι γενναῖοφρων.

Ὁ κόμης ἔλαβεν ἐκ νέου τὰ χαρτῖα, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ παίξῃ.

— Σταθῆτε ὅμως, εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος, ἄς ἐξηγηθῶμεν πρότερον. Ποῦ εἶναι τὰ χρήματα τοῦ νέου ταμείου σας ;

Ὁ κόμης ἔμεινε τεθορυβημένος.

— Δὲν ἔχω μαζί μου χρήματα, ἀπήντησεν, ἀλλὰ νομιζῶ ὅτι δύνασθε νὰ βασισθῆτε ἐπὶ τοῦ λόγου μου.

Τότε ὁ δὸν Λουδοβίκος διὰ σοβαροῦ καὶ ἡσυχου τόνου εἶπεν :

— Κύριε κόμη, δὲν ἤθελον θεωρῆσαι ἀνοικεῖνον νὰ βασισθῶ ἐπὶ λόγου ἐνὸς εὐπατρίδου, καὶ νὰ γίνω πιστωτὴς ὑμῶν, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ χάσω τὴν φιλίαν σας, ἢν σχεδὸν ἤδη ἀπέκτησα. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου εἶδον σήμερον τὴν πρωίαν τὴν σκληρότητα μεθ' ἧς προσηνέχθητε πρὸς τινὰς φίλους μου, πιστωτὰς σας, δὲν θέλω νὰ γίνω καὶ ἐγὼ αἴτιος, ὅπως ὑποπέσητε καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ ἔγκλημα.

Ἄλλο δὲν μοῦ ἔλειπε, παρὰ νὰ προκαλέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος κατ' ἐμοῦ τὴν ὀργὴν σας, δανειζῶν ὑμῖν χρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠθέλετε μοὶ ἀποδώσει, ὅπως δὲν ἀπεδώκατε εἰμὴ δι' ὕβρεων καὶ ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ὀφείλετε πρὸς τὴν Πεπίτα Χιμένες.

Δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τὸ γεγονός ἦν ἀληθές, ἢ προσβολὴ ὑπῆρξε βαρύτερα. Ὁ κόμης ἐγένετο πελιδνός ἐκ τῆς ὀργῆς, ἠγέρθη ἀμέσως, ἔτοιμος νὰ ἔλθῃ εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ σπουδαστοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης :

— Ψεῦδεσαι, συκοφάντα ! Τώρα θὰ σὲ ξεσπίσω μὲ τὰς χεῖράς μου, οὐδὲ τῆς μάχης...

Ἡ τελευταία αὕτη ὕβρις, ἣτις ἀνεμίμησεν εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον τὸ ἀθέμιτον τῆς γεννήσεώς του, καὶ προσέβαλλε τὴν τιμὴν προσώπου, οὐτινος ἢ ἀνάμνησις τῷ ἦτο προσφιλεστάτη καὶ σεβαστή, δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκφωνηθῇ, δὲν ἐπρόφθασε νὰ πλῆξῃ ἀκεραία τὴν ἀκὴν του.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος, ὑπεράνω τῆς τραπέζης, ἣτις εὐρίσκετο μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος, μετὰ καταπληκτικῆς εὐκινήσιας καὶ μετὰ δυνάμεως καὶ δεξιότητος, ἀνύψωσε τὴν δεξιὰν ὀπλισμένην διὰ ραβδίου εὐκάμπτου καὶ κατέφερε κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ κόμητος, κτύπημα ἰσχυρόν, ὅπερ παρήγαγεν ἀμέσως ἐπ' αὐτοῦ μέλανα σμῶδιγγα.

Αἱ ὕβρεις κατέπαυσαν ἀμέσως. Ὅταν αἱ χεῖρες ἐνεργῶν αἱ γλῶσσαι σιωπαίνουσαν συνήθως. Ὁ κόμης ὤρμησε κατὰ τοῦ δὸν Λουδοβίκου ὅπως τὸν κατακερματίσῃ, ἐὰν ἠδύνατο. Ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη εἶχεν ἤδη ἀλλάξῃ ἀπὸ τῆς πρωίας ἐκείνης, καὶ ἦτο ὑπὲρ τοῦ δὸν Λουδοβίκου ὁ Ἰλαρχος, ὁ ἰατρός, καὶ αὐτὸς ὁ Κουρρίτος ζωηρότερον ἤδη, συνεκράτησαν δὲ τὸν κόμητα, ὅστις συνεταράσσετο βιαίως καὶ ἐπάλαιε μανιωδῶς ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῶν.

— Ἀφήσατέ με ἐλεύθερον, ἀφήσατέ με ἐλεύθερον, ἀφήσατέ με νὰ τὸν φονεύσω, ἔλεγεν.

— Ἐγὼ δὲν προσπαθῶ νὰ ἀποτρέψω μίαν μονομαχίαν μετὰξὺ ὑμῶν, εἶπεν ὁ Ἰλαρχος, ἡ μονομαχία εἶνε ἀναπόφευκτος. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ μὴ παλεύετε ὡς δύο χειρῶνάκτες. Θὰ προσεβαλλόμεν ἐὰν ἤθελον παρασταθῇ ὡς μάρτυς εἰς τοιαύτην πάλην.

— Φέρετε ὄπλα, εἶπεν ὁ κόμης. Δὲν θέλω νὰ ἀργήσω οὔτε μίαν στιγμὴν . . . εἰς ἔργον ! . . . Ἐδῶ !

— Θέλετε μὲ τὸ ξίφος; εἶπεν ὁ Ἰλαρχος.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος.

— Φέρετε τὰ ξίφη, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἄπαντες ὠμίλου ταπεινῆ τῆ φωνῆ, ὅπως μὴ ἀκουσθῶσιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. Οὐδ' αὐτοὶ οἱ ὑπῆρξαν τῆς λέσχης, οἵτινες ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν ἐδρῶν, ἐν τῷ μαγειρείῳ ἢ τῇ αὐλῇ, ἀφυπνίσθησαν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος προσέλαβεν ὡς μάρτυρας τὸν Ἰλαρχον καὶ τὸν Κουρρίτον. Ὁ κόμης τοὺς δύο ξένους. Ὁ ἰατρός περιωρίσθη εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἐπιστήμης του, καὶ ἀνύψωσε τὴν σημαίαν τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ. Ἦτο ἀκόμη νύξ. Ὡς πεδίον τῆς μάχης ὠρίσθη ἡ αἴθουσα ἐκείνη, κλειομένων πρότερον τῶν θυρῶν.

Ὁ Ἰλαρχος ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπως φέρῃ τὰ ξίφη, ἅτινα καὶ μετ' ὀλίγον μετέφερε, κεκρυμμένα ὑπὸ τὸν μανδύαν του, ὃν πρὸς τοῦτο ἐφόρεσε.

Γνωρίζομεν ἤδη, ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε παλαίσει μεθ' ὀπλων. Εὐτυχῶς, οὐδ' ὁ κόμης ἦτο λίαν ἐπιδέξιος εἰς τὴν ξιφομαχίαν, ἂν καὶ οὐδέποτε εἶχε σπουδάσει θεολογίαν, οὐδ' ἐσκέφθη νὰ γίνῃ κληρικός.

Ὡς ὄρος τῆς μονομαχίας ἐτέθη, ὅτι ἀπαξ λαβόντες ἀνὰ χεῖρας τὸ ξίφος οἱ δύο ἀνταγωνισταὶ θὰ ἐπραττον ὅ,τι ὁ Θεὸς ἠθέληε τοὺς φωτίσει νὰ πράξωσιν.

Ἐκλείσθη ἡ θύρα τῆς αἰθούσης.

Αἱ τράπεζαι καὶ τὰ καθίσματα παρεμερίσθησαν εἰς τινὰ γωνίαν, ὅπως ἀφίσωσιν ἐλεύθερον τὸν χώρον. Τὰ φῶτα ἐτέθησαν καταλλήλως. Ὁ δὸν Λουδοβίκος καὶ ὁ κόμης ἀφῆρεςαν τὸν χιτῶνα καὶ τὸν ὑπενδύτην, ἀνύψωσαν τὰς χεῖριδας τοῦ ὑποκαμίσου καὶ ἔλαβον τὰ ὅπλα.

Οἱ μάρτυρες ἐτέθησαν παραπλεύρως. Εἰς σημεῖον τοῦ ἰλαρχοῦ ἡ μονομαχία ἤρξατο.

Μεταξὺ προσώπων, ἅτινα ἠγνόουν καὶ νὰ προσβάλλωσι καὶ ν' ἀμυνθῶσι κκλῶς, ἡ πάλῃ ἐμελλε νὰ ἦ βραχυτάτη, καὶ τοιαύτη πράγματι ὑπῆρξεν.

Ἡ μανία τοῦ κόμητος, συγκρατηθεῖσα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐξέσπασε τέλος καὶ τὸν ἐτύφλωσεν. Ἦτο εὐρωστος, εἶχε πυγμὴν σιδηρὰν καὶ κατέφερε διὰ τοῦ ξίφους βροχὴν κτυπημάτων ἀτάκτων καὶ ἀκανονίστων. Τετράκις ἤγγισε τὸν δὸν Λουδοβίκον, ἀλλ' εὐτυχῶς, πάντοτε διὰ τῶν πλαγίων τοῦ ξίφους. Προσέβαλε τοὺς ὤμους του, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπλήγωσεν. Ἡ ναγκάσθη νὰ ἀναπτύξῃ ὀλόκληρον τὴν δύναμίν του ὁ νέος θεολόγος ὅπως μὴ ἀνατραπῇ ὑπὸ τῶν τρομερῶν κτυπημάτων καὶ τοῦ πόνου τῶν μωλωπισμῶν. Ἐπὶ τέλους ἤγγισεν ὁ κόμης διὰ πέμπτην φοράν τὸν δὸν Λουδοβίκον, καὶ τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Τὸ τραῦμα ἐγένετο διὰ τῆς ἀκωκῆς τοῦ ξίφους, καὶ τοι λοξόν. Τὸ αἷμα τοῦ δὸν Λουδοβίκου ἤρξατο ρεῖν ἀφθόνως. Μακρὰν τοῦ νὰ κρατηθῇ ἐπὶ βραχὺ τι ὁ κόμης προσέβαλε μετὰ μείζονος ἔτι ὀργῆς ὅπως τὸν πληγώσῃ ἐκ νέου· σχεδὸν ἐτέθη ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ δὸν Λουδοβίκου. Αὐτὸς δέ, ἀντὶ νὰ τεθῇ εἰς προφύλαξιν, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ ξίφος του μεθ' ὀρηκῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κόμητος, καὶ ἐτραυματίσεν αὐτόν. Τὸ αἷμα ἀνέβλυσε ποταμηδόν, διεχύθη ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ κατέρρεεν ἄνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν του. Ζαλισθεὶς ὑπὸ τοῦ κτυπήματος, ὁ κόμης ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἔδαφους.

Ὁλόκληρος ἡ μονομαχία διήρκεσε μόλις ὀλίγα δευτερόλεπτα.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ὑπῆρξεν ἀτάραχος, ὡσεὶ στωϊκὸς τις φιλόσοφος, ὃν ἡ σκληρὰ ἀνάγκη ὑποχρεοῖ νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τοιαύτην συμπλοκὴν, τοσοῦτον ἐναντίαν τῶν ἠθῶν καὶ τῶν σκέψεών του. Ἀλλὰ μόλις εἶδε κατὰ γῆς τὸν ἀντίπαλόν του, καθημέριον καὶ ὁμοιάζοντα πρὸς νεκρὸν, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἠσθάνθη ὑφίστην ἀγωνίαν, καὶ ἐφοβήθη μὴ τὸν ἐφόνευσεν. Αὐτός, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἔτι ὠρῶν ἦτο ἀπορασιμμένος νὰ γίνῃ ἱερεὺς, νὰ γίνῃ κῆρυξ, λειτουργός, καὶ ἐξαπόστολος τοῦ Εὐαγγελίου, εἶχε διαπράξει, ἢ κατηγορεῖ αὐτόν ὅτι διέπραξεν ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου, ἅπαντα τὰ ἐγκλήματα, καὶ ὅτι παρέβη ἀπάσας τὰς ἐντολάς τοῦ θείου νόμου. Δὲν ὑπῆρξεν ἀμάρτημα θανάσιμον

δι' οὗ νὰ μὴ ἐμολύνη. Ἐν πρώτοις αἱ προθέσεις του περὶ ἀγιότητος ἡρωικῆς καὶ τελείας εἶχον διασκεδασθῆ. Κατόπιν διεσκεδάσθησαν ἐπίσης καὶ οἱ σκοποὶ του περὶ ἀγιοσύνης ὁπωσδήποτε εὐκολωτέρας, ἀνετωτέρας καὶ κοσμικωτέρας. Ὁ διάβολος κατέστρεψε τὰ σχέδιά του. Ἐβλεπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον οὐδὲ χριστιανὸς Φιλῆμων νὰ γίνῃ, ἀφοῦ δὲν ἦτο καλὴ ἀπαρχὴ διὰ τὸ διαρκὲς εἰδύλλιον τὸ νὰ σχίσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ πλησίον δι' ἐνὸς σπαθισμοῦ.

Ἡ κατάστασις τοῦ δὸν Λουδοβίκου μετὰ τὰς συγκινήσεις ὀλοκλήρου τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἦτο ἀνθρώπου τυφίωντος.

Ὁ Κουρρίτος καὶ ὁ ἰλαρχος, ὑποστηρίξαντες αὐτὸν ἐκατέρωθεν τὸν μετέφερον εἰς τὸν οἶκόν του.

* *

Ὁ δὸν Πέτρος δὲ Βάργας ἀνετινάχθη ἀπὸ τῆς κλίνης του ὅτε τῷ εἶπον ὅτι ἔφερον τὸν υἱόν του τετραυματισμένον. Ἐτρεξε νὰ τὸν ἴδῃ, ἐξήτασε τοὺς μωλωπισμούς του καὶ τὸ τραῦμα τοῦ βραχίονος, καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ἦσαν ἄξιοι λόγου, μῶλα ταῦτα ἤρξατο κραυγάζων, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀπέλθῃ ὅπως ἐκδικηθῇ διὰ τὴν προσβολὴν ταύτην, καὶ τότε μόνον καθυσάχασεν, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐκτύπησε καὶ αὐτὸς τὸν κόμητα, καὶ ἔλαβεν ἐκδίκησιν ἀφ' ἐαυτοῦ μεθ' ὅλην τὴν θεολογίαν του.

Ὁ ἰατρὸς ἦλθε κατόπιν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν δὸν Λουδοβίκον καὶ ἀπεφάνθη ὅτι μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας θὰ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ κόμης ἀπ' ἐναντίας ἐχρειάζετο μῆνας ὅλους ἵνα ἰαθῇ ἢ ζωὴ του ὅμως δὲν διέτρεχε κίνδυνον. Εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς λιποθυμίας του, καὶ ἐζήτησε νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὸ χωρίον του, μὴ ἀπέχον περισσότερον λευγῆς ἀπὸ τοῦ χωρίου, εἰς ὃ αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἔλαβον χώραν. Ἐμίσθωσαν ἀμαξίδιον καὶ τὸν μετέφερον, συμπορευομένον πρὸς συνοδίαν τοῦ ὑπάρχοντος του καὶ τῶν δύο ξένων, οἵτινες τῷ εἶχον χρησιμεύσει ὡς μάρτυρες. Πράγματι, τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὸν τραυματισμὸν, κατὰ τὴν πρόγνωσιν τοῦ ἰατροῦ, ὁ δὸν Λουδοβίκος καὶ τοι μεμωλωπισμένος εἰσέτι ὑπὸ τῶν κτυπημάτων, καὶ τοῦ τραύματός του μὴ ἐπουλωθέντος καθ' ὀλοκληρίαν, εὐρίσκετο εἰς κατάστασιν νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἡ ἐντελής ἀναρρωσίς του προεμηνύετο ταχυτάτη.

Τὸ πρῶτον καθῆκον, ὅπερ ἐνόμισεν ἀναγκαϊότατον ὁ δὸν Λουδοβίκος νὰ ἐκπληρώσῃ, μόλις τῷ ἔδωκαν τὴν ἀδειαν νὰ ἐγερθῇ, ἦτο νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὸν πατέρα του τοὺς ἔρωτάς του μετὰ τῆς Πεπίτας, καὶ νὰ τῷ διακοινώσῃ τὴν ἀπόφασίν του νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ὁ δὸν Πέτρος δὲν ἐξῆλθεν οὐδαμῶς εἰς τὴν ἐξοχὴν, οὐδ' ἠσολήθη εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ εἰς τὴν περιποίησιν τοῦ υἱοῦ του κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀσθενείας του.

Σχεδὸν διαρκῶς εὐρίσκετο παρὰ τὸ

πλευρόν του, συντροφεύων καὶ θωπεύων αὐτόν, μετ' ἰδιαζούσης ἀγάπης.

Τὴν πρωίαν τῆς 27 Ἰουνίου, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ, ὁ δὸν Πέτρος ἀπέμεινε μόνος μετὰ τοῦ υἱοῦ του, καὶ τότε ἡ τόσον δύσκολος ἐξομολόγησις τοῦ δὸν Λουδοβίκου, ἔλαβε χώραν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

* *

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐξακολουθῆσῃ ἐξαπατῶν ὑμᾶς περισσότερον. Σήμερον θὰ ἐξομολογηθῶ, πρὸς ὑμᾶς τὰ σφάλματά μου, καὶ θὰ ἀποπτύσω πᾶσαν ὑποκρισίαν.

— Παιδί μου, ἂν θέλῃς νὰ ἐξομολογηθῆς, ἀπῆντησεν ὁ πατήρ, καλλίτερον εἶνε νὰ προσκαλέσῃς τὸν κύριον Ἐπίτροπον. Ἡ ἰδική μου κρίσις εἶνε πολὺ ἐπιεικής, καὶ θὰ σοὶ τὰ συγχωρήσω ὅλα, χωρὶς ἢ συγχωρήσις μου νὰ ἔχῃ καμμίαν ἄξιαν. Ἄλλ' ἂν θέλῃς νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆς κανὲν βαθὺ μυστικόν, ὡς εἰς κανένα φίλον σου, τότε λέγε καὶ σὲ ἀκούω.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον ἔχω νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ, εἶνε βαρύτατον ἀμάρτημα καὶ ἐντρέπομαι...

— Μὴ ἐντρέπῃσαι, λοιπόν, τὸν πατέρα σου, καὶ ὁμίλει ἐλευθέρως.

Τότε ὁ δὸν Λουδοβίκος γενόμενος καταπόρφυρος, καὶ μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως εἶπε:

— Τὸ μυστικόν μου εἶνε ὅτι ἀγαπῶ... τὴν Πεπίταν Χιμένες, καὶ ὅτι καὶ αὐτή...

Ὁ δὸν Πέτρος διέκοψε τὸν υἱόν του δι' ἡχηρῶν γελῶτων, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν φράσιν:

— Καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ σὲ ἀγαπᾷ, καὶ ὅτι τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐξαχάρωνες μαζὺ τῆς ἑσθῆς εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ὅτι χάριν αὐτῆς προεκάλεσες τὴν ἔριδα μετὰ τοῦ κόμητος Χεναθάαρ, τοῦ ὁποίου ἔσπασες τὰ μούτρα. Λοιπὸν, υἱέ μου, ὠραῖον μυστικόν μοῦ ἐμπιστεύεσαι. Δὲν ὑπάρχει οὔτε σκύλος, οὔτε γάτος, εἰς τὸ χωριό, ποῦ νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃ. Τὸ μόνον τὸ ὅποῖον ἐφαίνετο ὁπωσδήποτε δυνατόν νὰ μείνῃ μυστικόν ἦτο ὅτι διήρκεσεν ἡ ἐπίσκεψίς σου ἕως εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀλλὰ καμπόσαις ἀθιγγανιδαίς, ἀπὸ αὐταῖς ποῦ κάμνουν ταῖς τηγανίταις, σὲ εἶδαν ὅταν ἐξῆρχεσθαι ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ δὲν ἀφῆσαν ζωντανὴν ψυχὴν ποῦ νὰ μὴ τὸ διηγηθῶν. Καὶ ἡ Πεπίτα ἀκόμη δὲν ζητεῖ νὰ κρύψῃ ἕνα τόσον γνωστὸν πρᾶγμα· καὶ κάμνει καλὰ, διότι θὰ ἦτο ἀνόητος ἂν τὸ ἔκρυπτε...

» Ἀφ' οὗτου ἐκτυπήθη, ἔρχεται δύο φορές τὴν ἡμέρα νὰ σὲ ἐπισκεφθῇ, καὶ ἄλλαις δύο τρεῖς στέλλει τὴν Ἀντωνίαν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υγείας σου. Δὲν ἐμβῆκαν δὲ νὰ σὲ ἴδωσιν, διότι δὲν τὸ ἐπέτρεψα ἐγώ, διὰ νὰ μὴ σὲ συγκινήσῃ ἢ παρυσία των.

Ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀμνηχανία τοῦ δὸν Λουδοβίκου ἔφθασαν εἰς τὸ ἔπακρον, ὅτε ἤκουσε τὸν πατέρα του διηγούμενον ὁ-

λόκληρον τὴν ἱστορίαν ἐκείνην μετὰ λακωνικῆς συντομίας.

— Πόσον θὰ ἐξεπλάγητε, εἶπε, πόσον παραδόξον θὰ σὰς ἐφάνη!

— Δὲν ἐξεπλάγην, οὐδὲ μοῦ ἐφάνη καθόλου παράδοξον, παιδί μου. Μόνον εἰς τὸ χωρίον γνωρίζουν ἤδη τὰ πράγματα πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἡ μεταβολὴ σου ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν.

»Μάλιστα ὁ καυμένος ὁ πάτερ Ἐπίτροπος τὰ ἔχασεν ὅπως διόλου. Ἀκόμη κάμνει τὸν σταυρόν του ὅταν συλλογισθῆ πόσον εἰργάσθη εἰς τὴν ἀμπελον τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 23 πρὸς τὴν 24^{ην}, καὶ πόσον ποικίλαι καὶ διάφοροι ὑπῆρξαν αἱ ἐργασίαι σου. Ἄλλ' ἐμὲ δὲν μὲ ἐξέπληξαν ὅλαι αὐταὶ αἱ εἰδήσεις, παρὰ μόνον ὁ τραυματισμὸς σου. Ἡμεῖς οἱ γέροντες ἀκούομεν ἀκόμη καὶ τὸν κρότον ποῦ κάμνει τὸ φυτὸν ὅταν μεγαλώνῃ. Δὲν εἶνε εὐκολον τὰ πετειναράκια νὰ γελάσουν τὸν πωλητὴν των.

— Εἶνε ἀληθές· ἠθέλησα νὰ σὰς ἀπατήσω· ἔγινα ὑποκριτής!

— Μὴ ἦσαι ἀνόητος· δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ σὲ περιπαίξω. Τὸ λέγω διὰ νὰ κάμω τάχα τὸν ὀξυδερκῆ. Ἄλλ' ἄς ὁμιλήσωμεν εἰλικρινῶς, ἡ κενοδοξία μου εἶνε ἄλογος. Γνωρίζω καταλεπτῶς τὰς προόδους τοῦ ἔρωτός σου μετὰ τῆς Πεπίτας, πρὸ δύο μηνῶν, ἀλλὰ γνωρίζω αὐτάς, διότι ὁ θεὸς σου ὁ ἐφημέριος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψες τὰς ἐντυπώσεις σου, μοὶ ἐγνωστοποίησε τὰ πάντα.

Ἄκουσε τὴν κατηγορητήριον ἐπιστολὴν τοῦ θεοῦ σου, καὶ ἄκουσε κατόπιν καὶ τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν τῷ ἔστειλα, ἔγγραφον σπουδαιότατον, τοῦ ὁποίου ἀντίγραφον διετήρησα.

Ὁ δὸν Πέτρος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του χαρτία τινά, καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα :

Ἐπιστολὴ τοῦ Ἐφημερίου.

« Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ,

» Αἰσθάνομαι ὅτι κακὴν εἶδησιν θὰ σοὶ ἀνακοινώσω.

» Ἄλλ' ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι θὰ σοὶ δώσῃ ὑπομονὴν ἀρκούσαν, ὅπως μὴ λυπηθῆς καὶ πικραθῆς ὑπερμέτρως. Ὁ μικρὸς μὲς Λουδοβίκος, μοὶ γράφει, πρὸ τινων ἡμερῶν, παραδόξους τινὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς ἀνακαλύπτω διὰ μέσου τῶν μεταφυσικῶν του ἐξάψων κλίσιν τινὰ λίαν κοσμικὴν καὶ ἀμαρτωλὴν πρὸς τινὰ νέαν καὶ εὐμορφον χήραν, ζωηρὰν καὶ λίαν φιλάρεσκον, κατοικοῦσαν ἐν τῷ χωρίῳ ὑμῶν.

» Εἶχον ἀπατηθῆ μέχρι τοῦδε, νομίζων σταθερὰν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Λουδοβίκου, καὶ ἐνηθρονόμην ὅτι ἤθελον προσφέρει ἐν αὐτῷ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἱερέα σοφόν, ἐνάρετον καὶ παραδειγματικόν· ἀλλ' αἱ ρηθεῖσαι ἐπιστολαὶ διέψευσαν τὰς ἐλπίδας μὲς. Ὁ Λουδοβίκος καταδείκνυται ἐν αὐταῖς μᾶλλον ποιητῆς ἢ ἀληθῶς ἐνάρετος ἀνὴρ, καὶ ἡ χήρα, ἣτις πρέπει νὰ κατάγεται ἀπὸ τοῦ

γένους τοῦ Βαραβᾶ, θὰ τὸν καθυποτάξῃ λίαν εὐκόλως. Ἄν καὶ γράφω πρὸς τὸν Λουδοβίκον συμβουλευῶν αὐτῷ ὅπως ἀποφύγῃ τὸν πειρασμόν, εἶμαι ἤδη βέβαιος ὅτι θέλει ἐμπέσει εἰς αὐτόν. Δὲν ἔπρεπε τοῦτο νὰ μὲ λυπήσῃ, διότι ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἀμαρτήματα, καὶ νὰ ἦνε ἐρωτόληπτος καὶ φιλόφρων πρὸς τὰς γυναῖκας, καλλίτερον ὅτι ἡ κακὴ του διαγωγὴ ἀπεκαλύφθη ἐγκαίρως, καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ γίνῃ κληρικὸς. Δὲν ἤθελον θεωρῆσαι πρὸς τούτοις ὡς μέγα ἀμαρτήμα ἐὰν ὁ μικρὸς Λουδοβίκος ἤθελε δοκιμάσῃ αὐτόθι καὶ ἀναγνώσῃ καὶ ἐξετάσῃ ἐαυτὸν ἐπὶ τῆς λυδίας ταύτης λίθου καὶ ἐν τῷ χωνευτηρίῳ τῶν τοιούτων ἐρώτων, καὶ ἡ νέα χήρα γίνῃ τὸ ἀντιδραστήριον, δι' οὗ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν καθρὸν χρυσὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρετῶν του, ἢ τὰς ἐπιτελεῖς οὐσίας μεθ' ὧν ὁ χρυσὸς οὗτος εἶνε μεμιγμένος· ἀλλὰ προσκρούομεν ἐπὶ τοῦ σκοπέλου, τοῦ ὅτι ἡ ρηθεῖσα χήρα, ἦν μετεβάλομεν εἰς πιστὸν δοκιμαστήριον, ἐποφθαλμιᾶται καὶ ἴσως ἀγαπᾶται παρὰ σοῦ. Θὰ εἶνε δὲ τερατώδες ἐὰν ὁ υἱὸς σου γίνῃ ἀντεραστής σου. Τὸ τοιοῦτον ἤθελε προξενήσῃ ροβερόν σκάνδαλον, καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃς ἐγκαίρως αὐτό, σοὶ γράφω σήμερον, ὅπως, εὐρίσκων οἰκνδήποτε πρόφρασιν, ἀποσπάσῃς αὐτόθεν, καὶ μοὶ ἀποστείλῃς ὅσον τάχιστα τὸν μικρὸν Λουδοβίκον ».

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἤκουε σιωπῶν καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους. Ὁ πατήρ του ἐξηκολούθησεν :

— Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ Ἐφημερίου, ἀπήντησα τὰ ἑξῆς :

Ἀπάντησις

« Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, καὶ σεβαστέ μου πνευματικὴ πάτερ.

» Σὲ εὐχαρισῶ χιλιάκις διὰ τὰς εἰδήσεις ἃς μοὶ διακοινεῖς, καὶ τὰς παραινέσεις καὶ συμβουλὰς, ἃς μοὶ πέμπεις. Καίτοι θεωρῶν ἐμαυτὸν ὀξυδερκῆ, ὁμολογῶ τὴν ἀδυναμίαν μου κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν. Ἡ ματαιοφροσύνῃ μὲ ἀπετύφλωσεν. Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἀφ' ἧς ἤλθεν ὁ υἱὸς μου, μοὶ ἐδεικνύετο τόσο εὐπροσῆγορος καὶ τόσο θωπευτικῆ, ὥστε προσιωπιζόμην εὐτυχὲς τὸ μέλλον. Ἐχρειάσθη ἡ ἐπιστολή σου ὅπως μὲ ἐξαγάγῃ τῆς ἀπάτης. Τώρα ἐνοῶ, ὅτι ἐξημερωθεῖσα, προσκαλέσασά με εἰς τοσαύτας διακτεδάσεις, καὶ ἐπιδεικνυομένη μοι τοσοῦτον, ἡ εὐμορφος Πεπίτα, δὲν ἀπέβλεπον εἰς ἐμέ, ἀλλ' εἰς τὸν πατέρα τοῦ ἀραιοπώγωνος θεολόγου. Δὲν θὰ σοὶ τὸ ἀρνηθῶ. Ἐλυπήθην καὶ ἐδυσφόρησα ὀλίγον ἐκ πρώτης ἀφετηρίας, διὰ τὴν ἀπογοήτευσιν ταύτην. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐσκέφθην ὠρίμως, ἡ δυσφορία καὶ ἡ θλίψις μου μετεβλήθησιν εἰς χαρὰν. Τὸ παιδί μου εἶνε λαμπρόν. Τὸ ἠγάπησα πολὺ περισσότερον ἀφ' ἧς εὐρίσκεται μετ' ἐμοῦ. Ἐχωρίσθην αὐτοῦ καὶ σοὶ τὸ ἀπέστειλα ὅπως τὸ ἀναθρέψῃς, διότι ὁ ἐμὸς βίος δὲν ἦτο ἀξιολίμητος,

καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ δι' αὐτόν, καὶ δι' ἄλλους ἔτι λόγους, ἤθελον ἀνατραπῆ ὡς ἀγροικὸς τις χωρικός. Σὺ, ὑπερηκόντισας τὰς ἐλπίδας μου, καὶ αὐτάς τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ ὀλίγον ἔδειξες, ὅπως καταστήσῃς τὸν μικρὸν Λουδοβίκον Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ ἔχω υἱὸν ἀγιον, τοῦτο θὰ ἐκολάκευε μὲν τὴν κενοδοξίαν μου, ἀλλ' ἤθελε μὲ ἀφίσει ἀνευ κληρονόμου τοῦ οἴκου μου καὶ τοῦ ὀνόματός μου, ὅστις νὰ μοὶ παραγάγῃ ὠραίους ἐγγόνους καὶ νὰ ἀπολαύσῃ μετὰ τὸν θάνατόν μου τὴν περιουσίαν μου, ἣτις εἶνε τὸ καύχημά μου, διότι ἀπέκτησα αὐτὴν διὰ τοῦ κόπου καὶ τῆς εὐφύιας μου, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης. Ἴσως ἡ βεβαιότης μου ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον οὐδεμίαν ἐλπίδα, ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ ἀφεύκτως πρὸς κατήχησιν τῶν Σινῶν, τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Αἰθιοπῶν τοῦ Κόγκου, μὲ ἔκαμε νὰ σκεφθῶ τὸν γάμον, ὅπως καταλίπω διάδοχόν μου τινά. Φυσικὸν ἦτο νὰ στρέψω τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Πεπίταν Χιμένες, ἣτις δὲν κατάγεται ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ Βαραβᾶ, ὡς νομίζεις, ἀλλὰ τούναντίον, εἶνε ἀξίεραστον πλάσμα, ἀγαθότερον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ μᾶλλον περιπαθῆς ἢ φιλάρεσκος. Ἐχῶ τοιαύτην ἀγαθὴν ἰδέαν περὶ τῆς Πεπίτας, ὥστε ἐὰν αὐτὴ ἐγένετο ἐκ νέου δεκαεξαέτις, καὶ ἂν εἶχε καὶ πάλιν μητέρα δεσποτικὴν καὶ βιαίαν, ἐγὼ δὲ ἤμην ὀγδοηκοντούτης, ὡς ὁ δὸν Γουμερσίνδος, καὶ ἔβλεπον τοῦτέστι τὸν θάνατον ἐπὶ θύραις, πάλιν ἤθελον λάβει τὴν Πεπίταν ὡς σύζυγον, ὅπως ἀποθνήσκων ἴδω αὐτὴν μειδιωσάν μου, ὡς τὸν Φύλακα Ἄγγελόν μου λαβόντα ἀνθρωπίνην μορφήν, καὶ ὅπως ἀφήσω αὐτῇ τὴν περιουσίαν μου, τὰ πλοῦτή μου καὶ τὸ ὄνομά μου. » Ἄλλ' οὐδ' ἡ Πεπίτα εἶνε πλέον δεκαεξαέτις, ἀλλ' εἰκοσάετις, οὐδ' ὑπόκειται εἰς τὴν δεσποτείαν τῆς μητρὸς της, οὐδ' ἐγὼ εἶμαι ὀγδοηκοντούτης, ἀλλὰ πεντήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν. Εὐρίσκομαι εἰς τὴν χειροτέραν ἡλικίαν, διότι ἀρχίζω νὰ αἰσθάνωμαι ἐμαυτὸν πολὺ καταβεβλημένον μὲ ὀλίγον ἄσθμα, μὲ πολλὴν βήχα, μὲ ἀρκετοὺς ρευματικούς πόνους καὶ ἄλλας συνήθεις ἐνοχλήσεις, καὶ ὅμως δὲν ἔχω καμμίαν ἐπιθυμίαν ν' ἀποθάνω. Νομίζω, ὅτι δὲν θ' ἀποθάνω οὐδὲ μετὰ εἰκοσιν ἔτη, καὶ ἐπειδὴ ὑπερβαίνω τὴν Πεπίταν κατὰ τριάκοντα καὶ πέντε ἔτη, φαντάσθητι τὸ δυστυχὲς μέλλον, ὅπερ θὰ διεφυλάσσετο αὐτῇ μὲ ἕνα τοσοῦτον μακρόβιον γέροντα. Μετὰ τινων ἐτῶν συμβίωσιν, βεβαίως ἤθελε μὲ μισήσῃ ἐπὶ τέλους, ὅσον ἀγαθὴ καὶ ἂν ἦναι. Καὶ διότι δὲ εἶνε ἀγαθὴ καὶ εἰλικρινής, δὲν ἠθέλησεν ἀναμφιβόλως νὰ μὲ δεχθῆ διὰ σύζυγον, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην μεθ' ὧν τὴν ἐζήτητον. Πόσον τὴν εὐγνωμονῶ νῦν! Ἡ αὐτὴ ματαιοφροσύνῃ, ἦν εἶχε δαμάσει διὰ τῆς περιφρονησεῶς της, διεγείρεται καὶ πάλιν ἐν ἐμοί, σκεπτομένῳ ὅτι ἐὰν δὲν ἀγαπᾶ ἐμέ, ἀγαπᾶ ὅμως τὸ αἵμά μου, ἐρωτεύεται τὸν υἱόν μου. Ἐὰν ὁ δροσερὸς οὗτος καὶ ἀκακὸς κισσὸς δὲν

ἀρέσκειται νὰ περιπλακῆ περὶ τὸν γεγηρακότεα καὶ ἤδη σκωληκώδρωτον κορμὸν, ἃς ἀναρριχηθῆ, λέγω κατ' ἑμαυτόν, εἰς τὸν τρυφερὸν θαλλόν, εἰς τὸ ἀνθηρὸν καὶ πρασινίζον βλαστάριον. Ὁ Θεὸς ἃς τοὺς εὐλογῆσῃ ἀμφοτέρους, καὶ ἃς εὐδαιμονήσῃσιν οἱ ἔρωτες αὐτῶν. Μακρὰν τοῦ νὰ σοὶ ἀποστείλω καὶ πάλιν τὸν μικρόν μου, θὰ τὸν κρατήσω ἐνταῦθα, καὶ διὰ τῆς βίας, ἐὰν ἦνε ἀνάγκη. Ἀπεφάσισα νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὴν πρὸς τὰ θρησκευτικὰ κλίσιν του. Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἴδω νυμφευμένον. Θέλω νὰ ἀνανεωθῶ, βλέπων τὸ ἑρατεινὸν τοῦτο ζεῦγος, ἠνωμένον διὰ τοῦ ἔρωτος. Καὶ ὅταν μοὶ δώσῃσιν καὶ τινὰ μικρὰ-μικρὰ παιδάκια; Ἀντὶ νὰ ἀπέλθῃ ὡς ἱεραπόστολος, καὶ νὰ μοὶ φέρῃ ἐκ τῆς Αὐστραλίας ἢ τῆς Μαδαγασκάρης ἢ τῶν Ἰνδιῶν, νεοφωτιστοὺς μὲ τὰ χεῖλη προέχοντα, μαύρους ὡς τὴν αἰθάλην, ἢ κιτρινοὺς ὡς τὴν ὄχραν, καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γλαυκός, δὲν θὰ ἦναι καλλίτερα νὰ κηρύσῃ ὁ μικρὸς μας Λουδοβίκος ἐν τῇ οἰκίᾳ του, καὶ νὰ μοὶ παραγάγῃ σειρὰν ὀλόκληρον μικρῶν κατηχομένων, ξανθῶν καὶ ροδοχρόων, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς τῆς Πεπίτας, καὶ ὁμοιάζοντας πρὸς τὰ Χερουβείμ ἀνευ πτερυγῶν; Οἱ κατηχομένοι, τοὺς ὁποίους θὰ μοὶ ἔφερον ἐκεῖθεν, θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνουν εἰς σεβαστὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστασιν, ὅπως μὴ μὲ μολύνωσιν, ἐνῶ οἱ ἐνταῦθα θὰ μοὶ ἀναδίδωσι τὸ ἄρωμα τῶν ῥόδων τοῦ παραδείσου, θὰ καθήντη ἐπὶ τῶν γονάτων μου, θὰ μοὶ παίζουσι, θὰ μὲ φιλοῦσι, θὰ μὲ φωνάζουσι «παπῶ», καὶ θὰ μὲ κτυπῶσι διὰ τῆς μικρᾶς τῶν πηλάμης ἐπὶ τῆς φλάκρας, ἣν ἐσχημάτισα ἤδη. Τί τὰ θέλεις; ὅταν εὐρισκόμεν ἐν ὄλῳ τῷ σφρίγει τῆς νεανικῆς ἡλικίας δὲν ἐσκεπτόμην καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ἡδονὰς ἀλλὰ τῶρα, ὅτε εὐρίσκομαι τοσοῦτον πλησίον τοῦ γήρατος, ἐὰν δὲν εἶμαι ἤδη γέρον, ἀφοῦ δὲν σκοπεύω νὰ γίνω καλόγηρος, ἀρέσκομαι εἰς τὸ νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνω πατριάρχης. Καὶ μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ ἀρκεσθῶ εἰς τὸ νὰ ἐλπίζω μόνον ὅτι θὰ ἐπιτευχθῆ τὸ νεοπαγὲς τοῦτο συνοικέσιον, ἀλλ' ὅτι καὶ θὰ ἐργασθῶ πρὸς ἐπιτυχίαν του. Ἀκολουθῶν τὴν παραμοίωσίν σου μεταβαλόντος τὴν Πεπίταν εἰς χωνευτήριον καὶ τὸν Λουδοβίκον εἰς χρυσόν, θέλω ζητήσαι, ἢ μᾶλλον ἐζήτησα ἤδη, ἕνα φυσητῆρα, ἀναγκασιότατον ὅπως ἀναρριπίσῃ τὴν φλόγα, πρὸς ταχύτεραν τῆξιν τοῦ μετάλλου. Ὁ φυσητῆρ οὗτος εἶνε ἡ Ἀντωνία, ἡ τροφὸς τῆς Πεπίτας, λίαν ἐπιδέξιος, λίαν ἐχέμυθος, καὶ πολὺ ἀγαπῶσα τὴν κυρίαν τῆς. Ἡ Ἀντωνία συνεννοεῖται ἤδη μετ' ἐμοῦ, καὶ παρ' αὐτῆς ἔμαθον, ὅτι ἡ Πεπίτα ἀποθνήσκει ἐξ ἔρωτος. Συνεφωνήσαμεν, ὅστε ἐγὼ νὰ προσποιῶμαι τὸν τυφλωτόντα, καὶ μὴ γνωρίζοντα οὐδέν. Ὁ πατήρ Ἐπίτροπος, ὅστις ἔχει ἀγαθοτάτην καρδίαν, πάντοτε ἀφηρημένος, μοὶ χρησιμεύει ἐν ἀγνοίᾳ του ὅσον καὶ ἡ Ἀντωνία αὐτῇ ἢ καὶ περισσότερον ἔτι, διότι πάντοτε καταλήγει εἰς τὸ νὰ ὀμιλῇ μετὰ

τῆς Πεπίτας περὶ τοῦ Λουδοβίκου, καὶ μετὰ τοῦ Λουδοβίκου περὶ τῆς Πεπίτας, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀγαθώτατος οὗτος γέρον ἀνὰ ἡμῖσιν αἰῶνα ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων, μετεβλήθη, ὥ, τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀθωότητος! εἰς ἀγγελιαφόρον περιστερὰν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ δύο ἔραστοι ἀποστέλλουσιν ἀλλήλοις τὰς ἐρωτικὰς τῶν ἐκμυστηρεύσεις καὶ φιλοφρονήσεις, ἀγνοοῦντες ἐπίσης ἀμφοτέροι τὸ τοιοῦτο. Τοσοῦτον ἰσχυρὸς συνδυασμὸς φυσικῶν καὶ τεχνικῶν μέσων, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐπιφέρῃ ἀλάνθαστον ἀποτέλεσμα. Ἦδη ἀπὸ τοῦδε σὲ προσκαλῶ εἰς τοὺς γάμους, ὅπως τελέσῃς αὐτούς, ἢ ὅπως πέμψῃς εἰς τοὺς νεονύμφους τὴν εὐλογίαν σου καὶ ἐν καλὸν δῶρον».

Οὕτως ἐτελείωσεν ὁ δὸν Πέτρος τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του, καὶ ὅτε ἤτένισε πρὸς τὸν δὸν Λουδοβίκον, παρετήρησεν ὅτι εἶχε ἀκούσει αὐτὸν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους.

Ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς συνεσφίγγθησαν ἐν τρυφερωτάτῳ καὶ παρτεταμένῳ ἐναγκαλισμῷ.

***

Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν συνδιάλεξιν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ δὸν Λουδοβίκου δὲ Βάργας, μετὰ τῆς Πεπίτας Χιμένες.

Φοβούμενος ὁ κύριος Ἐφημέριος μήπως ὁ ἀδελφὸς του περιπαίξῃ αὐτόν, διότι ὁ μυστικισμὸς καὶ ἀγιοςύνη τοῦ δὸν Λουδοβίκου ἦσαν ἔωλοι καὶ γνωρίζων πρὸς τούτοις ὅτι ὀλίγον ἄξιωπρεπῆ ἐντύπωσιν θὰ παρήγεν ἡ περιουσία του ἐν τῷ χωρίῳ, ἔνθα οἱ πάντες θὰ ἔλεγον ὅτι δὲν εἶχε τοσοῦτον ἰκανὴν τὴν χεῖρα διὰ νὰ κατασκευάζῃ ἀγίους, εὗρεν ὡς πρόφασιν τὰς ἀσχολίας του, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ παρευρεθῆ εἰς τοὺς γάμους, καὶ τοι ἔπεμψε τὰς εὐλογίας του, καὶ ζεῦγος λαμπρῶν ἐνωπίων ὡς δῶρον διὰ τὴν Πεπίταν. Ὁ γέρον Ἐπίτροπος ἔλαβε λοιπὸν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τοὺς νυμφεύσῃ αὐτός. Ἡ νεόνυμφος, καλλίστα ἐστολισμένη, ἐφάνη εἰς ἀπαντας ὀρκιστάτη, καὶ ἄξιον ἀντάλλαγμα τοῦ ῥάσου, καὶ τῶν μοναχικῶν σκληραγωγιῶν.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ δὸν Πέτρος ἔδωκε χορὸν μεγαλοπρεπέστατον ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας του, καὶ ταῖς συγκαινωνούσασιν αἰθούσασιν.

Δούλοι καὶ κύριοι, εὐπατρίδαι καὶ χωρικοί, αἱ κυρίαι καὶ αἱ δεσποινίδες καὶ αἱ νεάνιδες τοῦ χωρίου παρευρέθησαν καὶ συνανεμίχθησαν ἐν τῷ χορῷ τούτῳ, ὡς ἐν τῇ ὄνειροπολουμένῃ πρωτογόνῳ τοῦ κόσμου ἐποχῇ, ἣν ἀγνοῶ διατὶ ἀποκαλοῦσι χρυσῆν. Τέσσαρες δεξιοί, ἢ τοῦλάχιστον ἀκάματοι, κιθαρισταί, ἀνέκρουσαν τὸν ἰσπανικὸν χορὸν. Εἰς Ἀθίγγανος καὶ μία Ἀθιγγανίς, περίφημοι μελωδοί, ἔμελψαν τὰ ἐρωτικώτερα καὶ καταλληλότερα διὰ τὴν περίστασιν ἄσματα. Καὶ ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου ἀνέγνωσεν ἐπιθαλάμιον ὕμνον εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους.

Ἦπῃρχον ἐκεῖ ἀμυγδαλόπηκτα, δι-

πυρα, πλακοῦντες, καὶ ἄφθογος οἶνος διὰ τὸν κοινὸν ὄχλον. Εἰς τοὺς κυρίους προσεφέρθησαν σιρόπια, σοκολάτα, γλυκὸν ἐκ μελιπήκτων ἀνθέων χρυσομηλέας, διάφορα ροσόλια καὶ ποτὰ ἀρωματικὰ καὶ ἡδονικώτατα.

Ὁ δὸν Πέτρος ἐγένετο καὶ πάλιν νέος ζωηρότατος, ἀστειολόγος καὶ περιποιητικὸς. Ἐφαίνεται ὅτι ἦσαν ψευδῆ ὅσα ἔγραφεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν κύριον Ἐφημέριον περὶ τῶν ρευματισμῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐνοχλήσεων. Ἐχόρευσε τὸν ἐθνικὸν χορὸν μετὰ τῆς Πεπίτας, μετὰ τῶν χαριεστέρων θεραπεινιδῶν τῆς καὶ μετ' ἄλλων ἐξ ἑπτὰ νεανιδῶν. Πρὸς ἑκάστην ἐκ τούτων, ὅτε μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ τὰς ὠδήγει κεκμηκυῖας εἰς τὸ κάθισμά των, ἔδιδε τὸν συνῆθη ἐναγκαλισμὸν, καὶ εἰς τὰς ἤττον σοβρὰς καὶ τινὰ τοιμημάτα, ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἀπετέλει μέρος τῆς τελετῆς. Ὁ δὸν Πέτρος ἔφρασεν εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς περιποιητικότητος, χορεύσας τὴν δόνα Κασίλδαν, ἣτις δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀρνηθῆ, καὶ ὡς ἐκ τῶν δικασίων πεντήκοντα λιτρῶν τῶν κρεάτων τῆς, καὶ τοῦ καύσωνος τοῦ Ἰουλίου, ἐζέχεεν ἐξ ἑκάστου τῶν πόρων τοῦ δέρματος τῆς, χεῖμαρρους ἰδρώτος. Τελευταῖον ὁ δὸν Πέτρος ἠνάγκασε τὸν Κουρρίτον νὰ φάγῃ τοσοῦτον, καὶ νὰ προπῆ τὸσάκις ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν νεονύμφων, ὥστε ὁ ἡμιονηγὸς Διέντης ἠναγκάσθη νὰ μεταφέρῃ αὐτόν εἰς τὸν οἶκόν του πεφορτωμένον ἐπὶ ὄνου, ὡς ἀσκὸν οἴνου.

Ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι τῆς τρίτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἄλλ' οἱ νεόνυμφοι ἀπῆλθον ἀλλὰ Γαλλικὰ πρὸ τῆς ἐνδεκάτης, καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὸν οἶκον τῆς Πεπίτας. Ὁ δὸν Λουδοβίκος εἰσήλθε νῦν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, ἐν πομπῇ καὶ θριάμβῳ, καὶ ὡς αὐθέντης καὶ λατρευόμενος κύριος, εἰς τὸν ὠραῖον ἐκείνον κοιτῶνα, εἰς ὃν πρὸ ἐνός μηνός εἶχεν εἰσελθεῖ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω, ὅπως τετραγαμῆτος καὶ συγκεκινημένος.

Καίτοι ἐν τῷ χωρίῳ ὑπῆρχεν ἡ ἀπαράβητος συνῆθεια νὰ κἀνωσι τρομερὰν κωδωνοκρουσίαν ὁσάκις οἰαδήποτε χήρα, ἢ ἀνὴρ ἐν χηρείᾳ, ἤρχοντο εἰς δεῦτερον γάμον, μὴ ἀφίνοντες αὐτοῖς οὐδὲ στιγμὴν ἡσυχίας, διὰ τοῦ καταχθονίου κρότου τῶν κωδῶνων, κατὰ τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου των, ἢ Πεπίτα ἀπῆλαυε τοσαύτης συμπαθείας, καὶ ὁ δὸν Πέτρος ἦτο τόσον σεβαστός, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος τοσοῦτον προσφιλὴς τοῖς πᾶσιν, ὥστε δὲν ἐγένετο οὐδεμίαν τοιαύτην ταραχὴν, ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐλαχίστη κᾶν ἀπόπειρα ἐξεδηλώθη πρὸς τοῦτο. Πρᾶγμα σπάνιον, ὅπερ ἀνεγράφη ὡς τοιοῦτον εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ χωρίου.

[Ἐπταὶ τὸ τέλος].

ἈΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΔΗΣ.

Εἰς τὸ προεκεῖς:

Τὸ ἀπορρητὸν τῆς παραφρονος

Ῥωσικὸν διήγημα.

ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Ἱταλικὸν διήγημα

[Τέλος]

Μετ' ὀλίγον συνήλθεν, ἀλλ' ἐν τῇ κεφαλῇ του ἠσθάνετο μεγάλην ἀσυναρτησίαν ἰδεῶν. Εἶχεν εἶδος τι παραφροσύνης καὶ ἤρξατο βαδίζων ταχέως, σχεδὸν τρέχων ὅπως κουρασθῆ, ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τοῦ χάους ἐκείνου, ὅπερ ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτῆς. Διέτρεξεν ὄλην τὴν λεωφόρον, διέβη τὴν σιδηρὰν γέφυραν, ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν λόφον ἀγοῖσαν ἐξοχικὴν ὁδόν, καὶ δὲν ἔστη εἰμὴ ὅτε εὐρέθη πρὸ τοῦ τείχους ἐπαύλεώς τινος.

ἠσθάνετο ἑαυτὸν κατὰκοπον ἠθικῶς καὶ σωματικῶς.

Ἄλλὰ σὺν τῇ κοπῶσει τοῦ ἐγκεφάλου ἐπανήλθε καὶ τις διαύγεια αὐτοῦ, καὶ τότε ἐνεθυμήθη νὰ ἀναζητήσῃ τὴν αἰτίαν, ἧς ἔνεκεν ἡ ἐπιστολὴ του, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ εἶχε φθάσει εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς πρωίας, ἔφθασε μάλιστα τὴν ὥραν ἐκείνην. Τίς ἦτο ὁ αἷτιος τῆς ἀνεπανορθώτου ταύτης συμφορᾶς; ὁ Μιχαῆλης!

Καὶ ἀμέσως ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του πνέων μένεα κατὰ τοῦ δυστυχοῦς Μιχαῆλη, τοῦ αἰτίου ὄλων τῶν δεινῶν του.

Ὁ Μιχαῆλης ἀνύποπτος τὸν ἀνέμενε διὰ τὸ γεῦμα. Εὐθύς ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ δικηγόρος, κατελήφθη ὑπὸ ἀμέτρου πόθου νὰ τὸν στραγγαλίσῃ, ἐν τούτοις περιωρίσθη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ:

— Διατί τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εὐρες σήμερον τὴν πρωίαν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου δὲν τὴν ἐπῆγες ἀμέσως;

— Ὁ κύριος δικηγόρος εἰξεύρει ὅτι μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ ἐξέρχωμαι τὴν πρωίαν, διότι ἔμπορούσε νὰ ἤρξατο κανεὶς πελάτης καὶ...

— Καὶ δὲν ἠδύνασο νὰ τὴν στείλῃς διὰ τοῦ ταχυδρομείου;

— Μάλιστα, ἀλλ' ὅταν τὸ ἐσκέφθην ἦτο ἀργὰ καὶ ἐπειδὴ ἔτσι κι' ἔτσι δὲν θὰ

ἔφθανε προτῆτερα, εἶπα ὅτι τὸ ἴδιον θὰ ἦτο ἐὰν τὴν ἐπῆγαίνα μόνος μου.

— Καλὰ, καλὰ.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι παρατηρῶν τὴν πολιὰν κεφαλὴν τοῦ Μιχαῆλη, ὅστις ὑπῆρξεν ἐπίσης ὁ ὑπηρέτης τοῦ πατρός του, καὶ ὅστις ἐκράτησεν αὐτὸν παιδίον εἰς τὴν ἀγκάλην του, ὁ Σερράλτης δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκστομίσῃ οὔτε μίαν ἐκ τῶν τόσων ὕβρεων καὶ ἐπιπληξέων, τὰς ὁποίας ἐμελέτα κατ' ὁδόν.

— Ἐφεραν διὰ τὸν κύριον δικηγόρον αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, εἶπεν ὁ γέρον ὑπηρέτης, ὅταν εἶδε κἀπως μετριασθεῖσαν τὴν ὀργὴν τοῦ κυρίου του... καὶ τῷ τὴν ἐνεχείρισε τρέμων. Ὁ Σερράλτης τὴν ἀπεσφράγισε βιαίως καὶ ἀνέγνω:

«Ἀξιότιμε κύριε δικηγόρε,

Ἦπῆρα ἀνηλθὴς ἴσως πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἠθέλησα νὰ σᾶς θεραπεύσω διὰ παντός ἐκ τῆς δεινῆς νόσου τῆς ζηλοτυπίας.

Ἄφου πλέον ἐξετέθη, γράφουσα πρὸς ὑμᾶς, σᾶς λέγω ὅτι πολὺ θὰ χαρῶ ἐὰν σᾶς ἴδω ἀπόψε εἰς τὰς 9, διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἐὰν τῶντι ἐθεραπεύθητε. Θὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἀνάρρωσιν, λαμβάνοντες ἡμῶν τὸ τέτον. Καὶ διὰ νὰ ἐκτεθῶ ἔτι πλέον, προσθέτω ὅτι εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ γνωρίσω τὰς σκέψεις σας ἐκείνας, περὶ τῶν ὁποίων ἠθέλατε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃτε σήμερον τὴν πρωίαν.

Ἄσας ζητῶ συγγνώμην καὶ εἰμὶ

Ἡ φιλιότη σας
Ἡ Ἑλδα Ὀλιβιέρη»

— Ὁ κύριος δικηγόρος θέλει νὰ γευματίσῃ;

— Ὁχι, ἀφῆσέ με, πήγαίνε ἡ μάλλον βοήθησέ με νὰ ἀλλάξω ἐνδύματα—εἶπεν ὁ Σερράλτης μεταβαίνων αἴφνης ἀπὸ τῆς μεγαλειότερας ἀπελπιδίας εἰς τὴν μάλλον ἀνέκφραστον χαράν.

Εὐθύς ὡς ἠτοιμάσθη ἔτρεξε πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑλλάδος. Αὕτη τὸν ἀνέμενε εἰς τὴν αἴθουσαν ἀναγινώσκουσα. Οὐδεὶς λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ συμβάντος τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ ἤρξατο καὶ ἐπερατώθη τόσον καλῶς ἡ συνδιάλεξις περὶ τῶν σκέψεων ἐκείνων τοῦ Σερράλτη, ὥστε ὅταν βραδύτερον ὁ Ἰλαρχος Καβαλλῆς ἦλθεν ὁ-

πως ἐπισκεφθῆ τὴν Ἑλλάδα, αὕτη τῷ παρήγγειλεν ὅτι δὲν ἐδέχετο.

Καὶ ἐνῶ ἀντήχουν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ οἱ πτερνιστῆρες τοῦ Ἰλαρχοῦ, ἀπερχομένου, ἡ Ἑλδα ἠρώτα περιχαρῆς τὸν Σερράλτην:

— Σᾶς ἐπέρασε λοιπὸν ἡ ζηλοτυπία;

Ὁ Σερράλτης δὲν ἀπεκρίθη ἔλαβε τὴν τρυφερὰν χεῖρα τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐπλήρωσε φιλημάτων,

Ἡ ὠραία ἐκείνη χεὶρ ἀνέπεμπε λεπτότατον ἄρωμα, ἀλλὰ δὲν ἦτο ὀποιοῦν.

Π. Β'

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' Ἑβδ. τοῦ πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἡ ἐν Πάτοιας γενικὴ ἀντιπροσωπεΐα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη, ἀναδεχθέντι ταύτην εὐγενῆς, τῷ κ. Λεωνίδῃ Κανελλοπούλῳ. (Τουρκικὸν Προξενεῖον. Τῷ ἴδιῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πωλοῦνται τὰ ἔσση βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἐλ. π. νίκη» ἔθ. μα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου ..... δρ. 5 (5,30)
- «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Παράδελ..... δρ. 5 (5,30)
- «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακόν..... δρ. 2,50 (2,70)
- «Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponsou de Terrail..... δραχ. 2,50 (2,70)
- «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σύη ..... δραχ. 3 (3,20)
- «Τὸ διάμυστον Φρέερ», μυθιστορία Pierre Sales ..... δραχ. 4 (4,10)
- «Τὰ γάγια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοιοῦ..... λ. 70ς(80)

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-

σταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου ἔργον ὑψηλῶν διδαγμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.